

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐมอริเชียส
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐมอริเชียส

มีความปรารถนาที่จะจัดทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือในนามของส่วนราชการ ของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีที่พึงจ่ายที่จัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้ง ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการขายสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนภาษีที่ เก็บจากยอดเงินค่าจ้าง หรือเงินเดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจ

3. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศมอริเชียส

(1) ภาษีเงินได้

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีมอริเชียส")

(ข) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันในสาระสำคัญที่บังคับจัดเก็บในนามรัฐผู้ทำสัญญา รัฐใดรัฐหนึ่งภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน
5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ และหากมีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติใดๆ ในความตกลงฉบับนี้โดยไม่มีผลกระทบต่อหลักการทั่วไปนั้นการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นจะสามารถทำได้โดยการตกลงร่วมผ่านการแลกเปลี่ยนหนังสือ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในความตกลงนี้
 - (ก) คำว่า "ประเทศมอริเชียส" หมายความว่าสาธารณรัฐมอริเชียสและรวมถึง
 - (1) อาณาเขตและเกาะทั้งหลาย ซึ่งตามกฎหมายของประเทศมอริเชียสถือเป็น รัฐมอริเชียส
 - (2) ทะเลอาณาเขตของประเทศมอริเชียส และ
 - (3) พื้นที่อื่นใดๆ นอกทะเลอาณาเขตของประเทศมอริเชียสที่กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรือต่อไปอาจกำหนด และภายใต้กฎหมายของประเทศมอริเชียสให้เป็นพื้นที่รวมถึงไหล่ทวีปซึ่งอยู่ภายใต้สิทธิของประเทศมอริเชียสที่อาจใช้สิทธิเกี่ยวกับทะเลก้นทะเล และดินใต้ผิวดินก้นทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
 - (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายความว่าราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมาย ระหว่างประเทศได้กำหนดหรือต่อไปอาจกำหนดให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิเกี่ยวกับก้นทะเลและดินใต้ผิวดินก้นทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของตน ภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
 - (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศมอริเชียสหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นบริษัทหรือนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (จ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(1) ในกรณีของประเทศมอริเชียส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ช) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศ ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือการเดินทางอากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่เป็นคนชาติหรือมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ตลอดจนบุคคลตามกฎหมายใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยใดๆ ที่มีสถานภาพของตนนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฌ) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท ทรัสต์ กองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่ง ตลอดจนคณะบุคคลใดๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษี และ

(ญ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีมอริเชียสหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด

2. เมื่อใดก็ตามที่ความตกลงนี้ใช้บังคับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่น ของรัฐนั้น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ภายใต้กฎหมายของประเทศนั้นที่มีหน้าที่เสียภาษีโดยเหตุผลแห่งภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานะจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐคู่ทำสัญญา และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ หรือในนามของส่วนราชการของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น

2. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือ ไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลง ร่วมกัน

3. ในกรณีที่ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น หรือภายใต้กฎหมายที่ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ถ้าบริษัทนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ จะถือว่าถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานการจัดการตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนด รัฐที่ตั้งของสถานจัดการของบริษัทนั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดย ความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

- (ฉ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษา สินค้าสำหรับบุคคลอื่น
- (ช) ที่ทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ หรือ ไร่สวน
- (ซ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้น ทรัพยากรธรรมชาติ
- (ฅ) การติดตั้งหรือโครงสร้างที่ใช้เพื่อการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติ

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ในทำนองเดียวกันให้หมายรวมถึง

- (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น ในกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำเนินการติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน
- (ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยผ่านทางลูกจ้างหรือพนักงานอื่นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ทั้งนี้ กิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินการติดต่อกัน สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือน ในระยะเวลา สิบสองเดือนใดๆ

4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้ถือว่าไม่รวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือ การจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดง
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือ รวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียม การหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

5. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 เมื่อบุคคล (นอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6) กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้น มีสถานประกอบการถาวรในรัฐนั้น แม้ว่า บุคคลนั้น ไม่มีสถานธุรกิจประจำในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่ว่ากิจกรรมของบุคคลนั้นจะถูกจำกัดเพียงการซื้อสิ่งของ หรือสินค้าให้กับวิสาหกิจ

ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของ วิสาหกิจนั้น โดยบุคคลนั้นดำเนินการทำการส่งมอบมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าใน นามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นปกติ

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคล เช่นว่านั้น ได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน

7. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบ ธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้ จะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบท บัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการ ใช้อสังหาริมทรัพย์ ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

- กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
- ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเป็นกำไรของสถานประกอบการถาวรในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็น วิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็น สถานประกอบการถาวรนั้น
- ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหาร และการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่นอย่างไรก็ตาม การจ่ายของสถานประกอบการถาวร(ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้น ไม่ให้นำมาหักเป็นรายจ่ายสำหรับการจ่ายในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน เพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นๆ หรือในรูปของค่านายหน้า เพื่อการบริการเฉพาะอย่างหรือเพื่อการจัดการให้ หรือในรูปของดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่วิสาหกิจเป็นผู้ให้แก่สถานประกอบการถาวร เว้นแต่กรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคารที่มีดอกเบี้ยเกิดขึ้นจากเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม ในทำนองเดียวกัน การกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะไม่ให้ถือเป็นรายรับ (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) สำหรับจำนวนที่เรียกเก็บจากสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้นในส่วนของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิหรือในรูปของค่านายหน้าสำหรับการบริการเฉพาะอย่าง หรือเพื่อการจัดการให้ หรือค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่สถานประกอบการถาวรเป็นผู้ให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจแห่งนั้น เว้นแต่กรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคาร ที่มีดอกเบี้ยเกิดขึ้นจาก เงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม
- หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้ง สิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไร เพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลัก การต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
- ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ บทบัญญัติข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้ กฎหมายใดๆของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาระภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่า กฎหมายนั้นจะใช้บังคับอย่างสม่ำเสมอตามหลักการในข้อนี้ ครอบคลุมซึ่งเจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยความสะดวกให้

6. มิให้กำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
7. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้ วิธีอื่น
8. ในกรณีกำไรที่ได้รวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีก รัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาจากการใช้ จากความล่าช้า หรือจากการให้เช่าผู้ลีนค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือ ท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งผู้ลีนค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากกิจการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 และ 2 เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศด้วย
4. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับแก่กำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมี

ระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงินไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงินไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น ได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงินไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงินไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้น ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษากันหรือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้อง กำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น สิทธิในหุ้น หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐผู้ทำ สัญญา ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติ ข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับ แล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ทราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือทราบเท่าที่ทราบ ถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือ บางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขตามวรรค 3 ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้น ได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ
3. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าได้รับ โดย หรือผู้เป็นเจ้าของผลประโยชน์นั้น คือ
 - (ก) รัฐบาล องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือในนามของส่วนราชการของอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) สถาบันต่างๆ หน่วยหรือคณะกรรมการ ซึ่งรัฐบาล องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการของรัฐของอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของ
4. คำว่า " ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร และหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากทำให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้าในการจ่ายเงินจะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "ดอกเบี้ย" จะไม่หมายรวมถึงรายการใดๆ ที่ถือเป็นเงินปันผลภายใต้บทบัญญัติ ข้อ 10 ของความตกลงนี้
5. บทบัญญัติของวรรค 1 , 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจหรือในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้อง หนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
6. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น

และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ตั้งอยู่

7. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นมีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระหนี้ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลง นี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นนั้น แต่เจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่รวมถึง ภาพยนตร์และฟิล์ม เทป หรือ ดิสก์ ที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ และงานด้านฟิล์ม เทป หรือดิสก์ (ที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์) สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นนั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น(โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือ หรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1 วรรค 2 และ วรรค 3 ของข้อนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่นๆ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ว่าผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น หากผู้นั้นมีฐานประกอบการเช่นนั้น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เฉพาะจำนวนเงินได้เท่าที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึง โดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือ การสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19 และ 20 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงาน นั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีก รัฐหนึ่งนั้น

2. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับนั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใดๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน ที่กระทำใน เรือ หรืออากาศยาน ที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ได้รับที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีก รัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิตนักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตน นั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ให้ยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจการนั้นได้กระทำขึ้น หากการเขื่อนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนของรัฐ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือสถาบันสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. ภายใต้ข้อบังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและเงินได้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 เงินบำนาญหรือเงินได้อื่น ที่จ่ายตามโครงการสาธารณะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

บริการส่วนรัฐบาล

1. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น องค์การบริหารของรัฐ ส่วนหรือหน่วยของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือองค์กรตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น องค์การบริหาร ส่วน หรือหน่วยของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้อยู่และมีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16, 17 และ 18 จะใช้บังคับแก่เงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ ส่วนหรือหน่วย ของรัฐ นั้น

ข้อ 20

อาจารย์ ครู และนักวิจัย

1. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 15 อาจารย์ ครู หรือนักวิจัยผู้ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอน หรือ ดำเนินการวิจัยที่มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นในรัฐนั้น และเป็นผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินค่าตอบแทนจากการสอนและการวิจัยนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก โดยมีเงื่อนไขว่า ค่าตอบแทนเช่นว่าของบุคคลนั้นได้รับนอกรัฐนั้น

2. บทบัญญัติข้อนี้จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้จาก การวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยมิใช่ เพื่อประโยชน์ของสาธารณะ แต่เพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลใดเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมด

ข้อ 21

นักศึกษา และผู้ฝึกงานทางธุรกิจ

นักเรียนหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจผู้ซึ่งเข้าไปอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม และเป็นผู้ ซึ่งก่อนหน้าที่จะเข้าไปอยู่นั้น เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงินที่ได้รับนั้น ได้รับนอกรัฐที่กล่าวถึงในรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ ศึกษา หรือการฝึกอบรม

ข้อ 22

เงินได้อื่นๆ

1. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2 ของบทบัญญัตินี้ บรรดารายการการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของความตกลงนี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการหรือฐานประกอบการ ประจำ เช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับ แล้วแต่กรณี

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในประเทศมอริเชียส การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการขจัดดังนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศมอริเชียสได้รับเงินได้จากประเทศไทย อาจนำภาษีที่ได้ชำระแล้วจากเงินได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ มาเครดิตออกจากภาษีมอริเชียสที่เรียกเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) ในกรณีที่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายเงินปันผลให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ มอริเชียส ซึ่งถือหุ้นโดยตรงหรือทางอ้อมเป็นจำนวนอย่างน้อยร้อยละ 10 ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีไทยที่ต้องชำระโดยบริษัทแรกที่กล่าวถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรซึ่งเงินปันผลนั้น ได้จ่าย (โดยเพิ่มเติมจากจำนวนภาษีไทยที่ได้รับอนุญาตให้เครดิตได้ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) ของวรรคนี้) โดยมีเงื่อนไขว่าการเครดิตภาษีใดๆ ภายใต้อนุวรรค (ก) และ (ข) จะต้องไม่เกินภาษีของมอริเชียส (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนการเครดิต) ซึ่งเหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่ได้รับจากแหล่ง ในประเทศไทย

2. ในประเทศไทย การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการขจัดดังนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้จากประเทศมอริเชียส อาจนำภาษีที่ได้ชำระแล้วจากเงินได้ในประเทศมอริเชียสตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ มาเครดิตออกจากภาษีไทยที่เรียกเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) ในกรณีที่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศมอริเชียสจ่าย เงินปันผลให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งถือหุ้นโดยตรงหรือทางอ้อมเป็นจำนวนอย่างน้อยร้อยละ 10 ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีมอริเชียส ที่ต้องชำระโดยบริษัทแรกที่กล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรซึ่งเงินปันผลนั้น ได้จ่าย (โดยเพิ่มเติมจากจำนวนภาษีมอริเชียสที่ได้รับอนุญาตให้เครดิตได้ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) ของวรรคนี้) โดยมีเงื่อนไขว่าการเครดิตภาษีใดๆ ภายใต้อนุวรรค (ก) และ (ข) จะต้องไม่เกินภาษีของไทย (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนการเครดิต) ซึ่งเหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่ได้รับจากแหล่งในประเทศ มอริเชียส

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการยอมให้ถือเป็นเครดิต ภาษีที่ได้ชำระในประเทศมอริเชียส หรือประเทศไทย แล้วแต่บริษัทจะกำหนด ให้ถือว่ารวมถึงภาษีซึ่งควรจะได้เสียในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง แต่ได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นโดยรัฐใดรัฐหนึ่ง ตามกฎหมายภายในของรัฐนั้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือ ไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกันแม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 1 อยู่ บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับรวมถึงบุคคลผู้ที่ไม่มียุติพลที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีทุนที่เป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมบางส่วนหรือทั้งหมด ไม่ว่าจะผ่านทางตรงหรือทางอ้อม โดยผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติ ตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือ ไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่า การเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับ
4. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้อง ขอมิให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคัดค้านส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. ในบทบัญญัติของข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของความตกลงนี้

ข้อ 25

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่หรือเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง พิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา ถ้ากรณีของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 24 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ผู้นั้นเป็นคนชาติคำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอัน ไม่เป็นไปตามความตกลงนี้

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้ โดยการตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการจัดการแก้ปัญหาข้อในกรณีใดๆที่มีใ้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ได้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง รวมทั้งติดต่อผ่านคณะกรรมการร่วมที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดังกล่าวหรือผู้แทนของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับความตกลงนี้ โดยการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศนั้นจะไม่ถูกจำกัดโดยบทบัญญัติข้อ 1 ข้อสนเทศใดที่มีการแลกเปลี่ยนนั้นให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การ ฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือ การจัดเก็บ การบังคับหรือ การดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดย ปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ 27

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อที่จะทำให้ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ ความตกลงจะมีผลบังคับใช้ ในวันที่ได้แจ้งครั้งหลังนั้น
2. บทบัญญัติของความตกลงนี้จะมีผลบังคับใช้
 - (ก) ในประเทศมอริเชียส ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้สำหรับปีเงินได้ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือน กรกฎาคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้
 - (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

ข้อ 29

การเลิกใช้

1. ความตกลงนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกความตกลง โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรผ่านวิธทางการทูตเพื่อขอยกเลิก ไม่ช้ากว่าวันที่ 30 มิถุนายนของปี ปฏิทินใดๆ เมื่อความตกลงนี้มีผลบังคับใช้แล้วเป็นระยะเวลา 5 ปี
2. ในกรณีเช่นว่านั้น ความตกลงนี้เป็นอันเลิกมีผลบังคับใช้ รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
 - (ก) ในประเทศมอริเชียสในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้สำหรับปีเงินได้ใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนกรกฎาคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก และ
 - (ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจาก วันแรกของแต่ละเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกลีก
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่ เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของแต่ละเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกลีก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้อง ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ เมื่อวันที่..... ปีหนึ่งพันเก้า
ร้อย..... แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาอังกฤษ และ ไทย ดั้งฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐาน ได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีข้อแตกต่างให้ถือด้วยฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐมอริเชียส